



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 588/2023-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária Krnáč s. r. o., Námestie slobody 2, Banská Bystrica, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos/11/2023 zo 7. februára 2023

rozhodol:

1. Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.
2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **u k l a d á** uhradiť trovy ustanovenému právnomu zástupcovi **959,24 eur** na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 588/2023-29 z 9. novembra 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4Tos/11/2023 zo 7. februára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Rovnakým uznesením bol sťažovateľovi ustanovený právny zástupca označený v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal 4. novembra 2022 o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. O tomto návrhu sťažovateľa rozhodol Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 6PP/39/2022

z 28. decembra 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že ho zamietol. Proti označenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody bolo rozhodnuté v podstate len na základe jeho predchádzajúcich odsúdení a všeobecné súdy nebrali do úvahy jeho osobnostnú zmenu počas výkonu trestu odňatia slobody a s tým súvisiace odporúčanie riaditeľa príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ani ponuku práce, do ktorej mal po svojom podmienenom prepustení nastúpiť. Sťažovateľ zdôrazňuje, že nemôže zmeniť svoju minulosť (predchádzajúce odsúdenia vyplývajúce z nesprávneho spôsobu života), môže ovplyvniť iba svoje konanie v prítomnosti. Ďalej tvrdí, že všeobecné súdy neprihliadali na jeho kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti. V tomto smere odkazuje na nálezy ústavného súdu vo veciach sp. zn. I. ÚS 36/2022 a I. ÚS 509/2022. Krajský súd tiež neprihliadal, resp. nedostatočným spôsobom preveril jeho tvrdenie o osvedčení sa vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Pp/118/2015. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že samotné napadnuté uznesenie mu bolo doručené až po šiestich mesiacoch od jeho prijatia, a aj to iba na základe jeho urgencií.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

4. Krajský súd vo svojom vyjadrení zo 7. decembra 2023 poukázal na to, že jeho napadnuté uznesenie bolo vypracované v zákonnej lehote a 28. februára 2023 expedované okresnému súdu.

5. Pokiaľ ide o samotné napadnuté uznesenie, to je podľa názoru krajského súdu dostatočne odôvodnené. V danej veci nebolo potrebné vyžiadaním si spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8Pp/118/2015 overovať, či sa sťažovateľ v označenej trestnej veci osvedčil, pretože s ohľadom na váhu vykonaných dôkazov svedčiacich v neprospech jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody by to bolo nadbytočné.

6. Vzhľadom na uvedené krajský súd navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

7. V pripojenom vyjadrení zákonný sudca nad rámec už uvedeného poukázal na problémy okresného súdu s doručovaním súdnych rozhodnutí, ktoré sa napriek upozorneniam zo strany krajského súdu neodstránili. Zdôraznil, že v prípade sťažovateľa ide o osobu 30-krát súdne trestanú.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti zo 6. decembra 2023 a replike z 8. januára 2024 zdôraznil, že zmyslom inštitútu podmieneného prepustenia je motivácia odsúdeného, aby svojím správaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný a nedôvodný. Existencia inštitútu podmieneného prepustenia vyžaduje, aby kritériá na jeho uplatnenie neboli príliš prísne

a aby takáto možnosť bola otvorená všetkým odsúdeným, ktorí splňajú záruky vedenia riadneho života v budúcnosti. Zdôraznil, že možnosť podmieneného prepustenia nesmie byť pre určitú skupinu osôb celkom vylúčená. Súd rozhodujúci o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody musí skúmať zmeny v správaní odsúdeného.

9. Ďalej sťažovateľ pripomenul, že samotné napadnuté uznesenie mu bolo doručované celkovo 6 mesiacov.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

10. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľa s tým, akým spôsobom krajský súd vyhodnotil splnenie podmienok na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd v podstate paušálne odkazuje na jeho predchádzajúce odsúdenia, resp. jeho predchádzajúci život, ktorý však on dnes už nevie ovplyvniť a ani zmeniť. Dostatočnú zmenu nielen navonok, ale aj dovnútra preukázal polepšením sa vo výkone trestu odňatia slobody.

12. Ústavný súd na úvod pripomína, že z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

13. Právne východiská k ústavnému prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v konaní o žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ústavný súd doplnil vo svojej nedávnej judikatúre (napr. I. ÚS 36/2022, I. ÚS 509/2022, I. ÚS 250/2023, III. ÚS 218/2023) a možno ich zrekapitulovať takto.

14. Ústavný súd by ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) mal v zásade rešpektovať rozhodnutie všeobecného súdu o žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Je však povolaný zasiahnuť, ak je výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím vybočuje zo zásad spravodlivého procesu a je tak prejavom svojvôle. Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa, ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu.

15. Z pohľadu ochrany základných práv sťažovateľov je zo strany ústavného súdu dôležité zabezpečiť, aby sa sudcovská limitovaná úvaha nezmenila na voľnú úvahu o tom, komu možno priznať „mimoriadny benefit“ spočívajúci v podmieničnom prepustení z výkonu trestu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1945/20 z 29. januára 2021).

16. Zmysel podmieničného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmienične prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, ku ktorým súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy (IV. ÚS 85/2011, IV. ÚS 321/2013). Pokiaľ všeobecný súd prihliadol na okolnosť, že nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu závažnej trestnej činnosti (IV. ÚS 53/08, I. ÚS 605/2014).

17. Všeobecný súd rozhodujúci o podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody však musí zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré mu poskytnú komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože aj tieto okolnosti vedia do istej miery ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať po tom, ako opustí brány väzenia. Pri skúmaní splnenia materiálnych podmienok týkajúcich sa možnosti podmieničného prepustenia odsúdeného na slobodu je preto pre všeobecný súd dôležité zistiť a vyhodnotiť správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody. Pritom správanie odsúdeného je determinované samotným výkonom trestu odňatia slobody, ako aj plnením jeho účelu, ktorý spočíva v prevencii pred ďalším páchaním trestnej činnosti a výchove odsúdeného k vedeniu morálneho a slušného života (III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

18. Zmyslom podmieničného prepustenia teda nie je odmeniť odsúdeného za dobré správanie vo výkone trestu – nejde o dobrodenie pre odsúdeného, a nemôže tak byť ani paušálne vylúčené u niektorých kategórií odsúdených, napr. recidivistov, ako špecifické sprísnenie trestného postihu. Nariadenie podmieničného prepustenia z výkonu trestu je namieste vtedy, ak už k náprave, resp. k dosiahnutiu účelu trestu ďalší pobyt odsúdeného vo výkone trestu nie je nutný, pričom možno vzhľadom na všetky relevantné okolnosti predpokladať, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017 a tam citovaná odborná literatúra). V tomto smere je dôležité mať na pamäti, že vytvorenie špeciálnej, prísnejšej právnej úpravy podmieničného prepustenia zo strany všeobecného súdu pre recidivistov, ktorí v minulosti „nevyužili šancu“ v podobe podmieničného prepustenia a vo výkone trestu sa ocitli znova, nemožno z ústavnoprávneho pohľadu akceptovať.

19. V podobnom duchu je formulované aj Odporúčanie Rec(2003)22 Výboru ministrov členským štátom o podmieničnom prepustení, v rámci ktorého sa o. i. zdôrazňuje otvorenosť tejto možnosti všetkým odsúdeným v záujme zníženia škodlivých vplyvov uväznenia a zabezpečenie realistickej možnosti naplniť kritériá na podmieničné prepustenie.

20. V tejto súvislosti nie je možné prehliadnuť ani to, že bez ohľadu na sledovaný účel trestu môže byť pobyt vo väzení spojený s negatívnymi vplyvmi a účinkami na odsúdených, napríklad tým, že odsúdení môžu stratiť vo väzení niektoré návyky a schopnosti nevyhnutné pre život na slobode,

resp. tým, že vo väzení nadviahnu také škodlivé vzťahy, ktoré ich budú smerovať k opätovnej trestnej činnosti. Preto je podstatné, aby boli odsúdení prepustení z výkonu trestu v čase, keď bude splnený účel trestu, a aby nezostávali vo výkone trestu zbytočne dlho (III. ÚS 355/2021).

21. Ústavný súd nespochybňuje, že trestná minulosť je relevantným faktorom pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení odsúdeného. Avšak predpoklad vedenia riadneho života v budúcnosti nemôže byť založený predovšetkým či dokonca výlučne na trestnej minulosti konkrétneho jednotlivca. Je potrebné zohľadniť ďalšie aktuálne poznatky o osobe odsúdeného, stav jeho nápravy i prostredie, v ktorom by sa ocitol po prípadnom podmienčnom prepustení na slobodu, ako aj zaoberať sa okolnosťami spáchania trestnej činnosti s ohľadom na mieru prekonania subjektívnych príčin tejto trestnej činnosti na strane odsúdeného. Trestnú minulosť nemožno hodnotiť formalisticky – koľkokrát bol jednotlivec odsúdený, koľkokrát vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody či koľkokrát porušil podmienky podmienčného prepustenia. Je potrebné zvážiť, pred akou dlhou dobou a z akých dôvodov došlo k spáchaniu predchádzajúcich trestných činov a či možno od odsúdeného na základe jeho aktuálneho výkonu trestu očakávať, že povedie riadny život (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017 a sp. zn. II. ÚS 1945/20 z 29. januára 2021).

22. Ústavný súd v načrtnutých súvislostiach pripomína, že jedným z účelov trestu je aj vytvorenie podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život (§ 34 ods. 1 Trestného zákona), resp. vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre resocializáciu odsúdených, aby viedli riadny život [§ 1a) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov].

23. Pri posudzovaní žiadostí o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je tiež potrebné vziať do úvahy, že § 68 ods. 1 Trestného zákona umožňuje uložiť odsúdenému primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 Trestného poriadku. Mieru rizika, ktorá je spojená s podmienčným prepustením odsúdeného, tak možno zmierniť uložením týchto opatrení.

24. Pokiaľ ide o konkrétne posúdenie okolností tej-ktorej veci, ústavný súd už zdôraznil, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody disponuje najkomplexnejšími a najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom, keďže je *de facto* v priamom kontakte s ním.

25. Ďalším dôležitým faktorom pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je aj postoj samotného odsúdeného k ním spáchanej trestnej činnosti.

26. Napokon vo všeobecných súvislostiach je potrebné vnímať aj vzťah rozhodovania o podmienčnom prepustení odsúdeného s právom na osobnú slobodu jednotlivca, ktorá predstavuje jeden z pilierov demokratickej spoločnosti.

27. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodiť tri podmienky podmienčného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a vykonanie časti trestu. Pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

28. V súlade s už uvedenými východiskami ústavný súd preskúmal ústavnú sťažnosť a dospel k záveru, že nie je dôvodná.

29. Z uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľovi bol súčasný trest odňatia slobody rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/85/2019 z 9. júla 2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/78/2020 z 23. novembra 2021 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona (vo výmere jedného roka), trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0T/70/2021 z 20. septembra 2021 za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (vo výmere jedného roka), trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T/78/2020 z 29. decembra 2020 za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (vo výmere 10 mesiacov) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7T/14/2019 z 26. mája 2022 za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (súhrnný trest vo výmere 7 mesiacov).

30. Krajský súd v napadnutom uznesení (s. 3 a nasl.) poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ bol tridsaťkrát súdne trestaný, pričom bol dvakrát podmiennečne prepustený, raz ešte v roku 2000, a napriek tomu sa v krátkej dobe dopustil ďalšej trestnej činnosti majetkového charakteru. V páchaní majetkovej trestnej činnosti pokračoval podľa krajského súdu v podstate každý rok, keď od podmiennečného prepustenia má celkom 7 záznamov v registri trestov, všetko pre majetkovú trestnú činnosť. Druhýkrát bol podmiennečne prepustený v roku 2016, bola mu nariadená v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia premena tohto trestu, bol mu určený spoločný výkon trestu v roku 2019 v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pričom v registri trestov nie je uvedený žiadny záznam o tom, že by sa bol v tomto treste osvedčil. Od roku 2017 sa sťažovateľ dopustil ďalšej rozsiahlej trestnej činnosti majetkového charakteru, keď od odsúdenia v roku 2017 bol následne celkom dvanásťkrát odsúdený pre majetkovú trestnú činnosť, v dôsledku čoho je aj v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd uznal, že sťažovateľ si vo výkone trestu odňatia slobody plní povinnosti a že riaditeľ príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody ho odporučil podmiennečne prepustiť, avšak treba doplniť aj to, že resocializačná prognóza sťažovateľa je menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti bolo u neho vyhodnotené ako stredné. Sťažovateľ síce tvrdil, že si uvedomil nebezpečnosť a nesprávnosť svojho konania, ale jeho predchádzajúci život o tom podľa krajského súdu nesvedčí. Pred výkonom trestu nepracoval a prostriedky na živobytie si zaobstarával trestnou činnosťou. Krajský súd tak uzavrel, že sťažovateľ sa síce vo výkone trestu správa vzorne, ale ide iba o jednu z podmienok na jeho podmiennečné prepustenie, pričom druhou podmienkou je to, že bude na slobode viesť riadny život, a táto splnená nebola.

31. Vzhľadom na uvedený súhrn skutočností nebolo podľa krajského súdu potrebné jeho prípadné osvedčenie sa v inej veci (body 3 a 5 tohto nálezu).

32. Ústavný súd po preskúmaní všetkých v tomto konaní predložených dokumentov konštatuje, že krajský súd dal dostatočnú odpoveď na všetky relevantné sťažovateľom vznesené námietky. Je pravdou, že krajský súd v nemalej miere odkázal na trestnú minulosť sťažovateľa, urobil tak však s konkrétnym odkazom na druh sťažovateľom páchanej trestnej činnosti (predovšetkým majetková trestná činnosť), jej frekvenciu (v podstate každý rok), ako aj posledné odsúdenia sťažovateľa (bod 29 tohto nálezu). Krajský súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj menej priaznivú resocializačnú prognózu sťažovateľa a stredné riziko recidívy jeho trestnej činnosti. V tomto smere

d'alej poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ bol pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody nezamestnaný a prostriedky na živobytie získaval práve (početnou) majetkovou trestnou činnosťou.

33. Ak sťažovateľ tvrdí, že krajskému súdu predložil návrh pracovnej zmluvy, ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že takýto návrh mal sťažovateľ predložiť už okresnému súdu spoločne so žiadosťou o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, čím by vytvoril už okresnému súdu pri jeho osobnom výsluchu možnosť komplexne zhodnotiť prípadný dopad takejto pracovnej zmluvy na očakávanie, že v budúcnosti povedie riadny život. Navyše, z napadnutého uznesenia nevyplýva, že by sťažovateľ pracovnú zmluvu krajskému súdu predložil a ani v konaní pred ústavným súdom túto pracovnú zmluvu nepredložil a ani nijak inak ju bližšie nešpecifikoval.

34. Ako už bolo uvedené, ústavný súd má v zásade rešpektovať rozhodnutie všeobecného súdu o žiadosti o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody s výnimkou, že by bolo výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím by vybočilo zo zásad spravodlivého procesu. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti nie je nahradiť názor všeobecného súdu vlastným (iným) názorom, ale preskúmať, či jeho závery majú dostatočný podklad a nie sú prejavom svojvôle. V tomto smere napadnuté uznesenie podľa názoru ústavného súdu obstojí.

35. Ústavný súd pripomína, že zmyslom podmieňaného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je odmeniť odsúdeného za dobré správanie vo výkone trestu, ale komplexne posúdiť splnenie zákonných podmienok (§ 66 ods. 1 Trestného zákona), teda popri výkone príslušnej časti trestu preskúmať, či odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, ale zároveň aj to, či sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

36. U sťažovateľa podľa všeobecných súdov k preukázaniu polepšenia došlo, avšak v konkrétnych okolnostiach jeho veci nateraz nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

37. Predmetné závery krajského súdu vzhľadom na uvedené nemožno považovať za svojvoľné, a teda k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny nedošlo. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovел (bod 1 výroku tohto nálezu).

38. Pokiaľ sťažovateľ namietal dĺžku doručovania napadnutého uznesenia, je potrebné konštatovať, že porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to ani vo vzťahu k postupu okresného súdu a ani vo vzťahu k postupu krajského súdu, pred ústavným súdom nenamietal. Táto jeho námietka je vzhľadom na uvedené vyhodnotená ako súčasť jeho argumentácie k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

V.

Trovy konania

39. V zmysle § 37 ods. 2 zákona o ústavnom súde trovy ustanoveného právneho zástupcu znáša štát.

40. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Ústavný súd priznal nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie ústavnému súdu – doplnenie ústavnej sťažnosti) a jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 (replika k vyjadreniu krajského súdu). Za predmetné tri úkony ide o náhradu vo výške 799,36 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty, celkovú priznanú sumu trov bolo potrebné navýšiť o túto daň, a to na sumu 959,24 eur.

41. Tieto trovy konania uhradí na účet ustanoveného právneho zástupcu sťažovateľa Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky v súlade s § 37 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu